

[Handelsministeren.]

som det omhandlede kan nå frem til den sagligt bedst mulige udformning af lovreglerne.

Den såkaldte „immaterielle ret“ er for de fleste noget ret fremmed. Den omfatter så forskellige områder som forfatter- og kunstnerret, patentret og varemærkeret m. v., men selv om den direkte væsentligt henvender sig til begrænsede kredse (forfattere, kunstnere, opfindere o. s. v.), er den dog meget betydningsfuld for samfundet som helhed. Varemærkeretten er et lille udsnit af den immaterielle ret. De synspunkter, der principielt og praktisk kan gøre sig gældende på dette område, er indgående belyst i den til grund for lovforslaget liggende kommissionsbetænkning, og jeg vil derfor her alene fremhæve visse hovedbestemmelser i lovforslaget.

Efter § 1 i den gældende varemærkelov kan næringsdrivende få registreret varemærker. Efter lovforslagets § 1 udvides kredsen af registreringsberettigede ved, at ordet næringsdrivende erstattes af erhvervsdrivende. I motiverne til bestemmelsen peges på, at erhvervsdrivende skal forstås i vid betydning, således at også de, der driver immaterielt erhverv såsom ingeniører, arkitekter, læger m. m., skal kunne få varemærker registreret, uanset at de ikke udbyder egentlige varer, men „ydelser“ (servicemærker).

Medens den gældende varemærkelovs § 1 ikke giver nogen definition af begrebet varemærke, er som noget nyt i lovforslagets § 1 udtalt, at et varemærke kan bestå af figurer, ord eller ordforbindelser, herunder slagord, bogstaver eller tal, eller af varers udstyr eller indpakning. Det er dog ikke tanken ved denne angivelse at lukke af for eventuelle nye former af varemærker, men for tiden vil denne angivelse formentlig dække, hvad der har praktisk interesse.

Reglerne i §§ 2 og 3 fastholder den i dansk varemærkelovgivning gældende regel, at en varemærkeret kan skabes ikke blot, som det fremgår af lovens § 1, ved registrering, men også ved indarbejdelse og ved brug, jfr. § 10, stk. 3 og 4, i den gældende lov. Lovforslaget har nu direkte givet udtryk for denne ligestilling i lovens indledende paragraffer.

Den omtalte udvidelse af den registre-

ringsberettigede kreds vil i nogen grad øge tilgangen af anmeldelser til registret. Praktiske behov har vist sig at tale for denne ændring, der ikke skulle volde nogen praktisk vanskelighed, idet den i § 16 foreslåede klasseregistrering påregnes at medføre en tilsvarende eller større forenkling i registrets arbejde. Klasseregistreringen er en af lovforslagets vigtigste nye bestemmelser. Reglen i den gældende varemærkelovs § 1, hvorefter en varemærkeregistrering omfatter alle varer, medmindre registreringen er begrænset til visse varer, har medført en alvorlig „trængsel“ på varemærke registret. Til ulempe for erhvervslivet har den hidtidige regel gjort det vanskeligere og vanskeligere at få registreret nye varemærker, idet talrige registreringer er generelle og ikke begrænset til bestemte varearter. Indføres klasseregistrering, må det forventes, at anmeldelserne normalt kun kommer til at omfatte en enkelt eller enkelte vareklasser, nemlig dem, der dækker anmelderens naturlige forretningsområde.

Klasseregistreringen vil derfor lette det for erhvervslivet at få varemærker registreret, ganske særlig når de bestående registreringer ved disses fornyelse tilpasses det nye system. Internationalt set er klasseregistreringen også af væsentlig betydning, idet de fleste lande registrerer efter dette system, således at her hjemmehørende anmeldere i udlandet får en mere begrænset og dyrere beskyttelse end den, udenlandske anmeldere efter gældende regler får her i landet. Som overgangsbestemmelse er det i lovforslagets § 47, stk. 2, foreslået, at klasseregistrering først kan kræves for de bestående mærkers vedkommende, når fornyelse af registreringen sker, men der er selvsagt intet til hinder for, at mærkeindehavere, der måtte ønske det, allerede tidligere kan få deres mærker klasseregistreret.

Med hensyn til reglen i forslaget § 4, stk. 3, vil jeg gerne for en ordens skyld påpege, at bestemmelsen ikke tilsigter en ændring i den nyeste praksis vedrørende reparatørens anvendelse af et varemærke.

Efter reglen i den gældende varemærkelovs § 4, nr. 8, er et ældre varemærke kun til hinder for et yngre hermed forveksleligt varemærkes registrering, såfremt mærkerne angår varer af samme eller lignende art. Efter hovedreglen i lovforslagets § 6 anses